

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Górczanowska
Sędziowie:	SSA Władysław Pawlak SSA Sławomir Jamróg (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa K. A.

przeciwko Towarzystwu (...) SA w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 17 marca 2015 r. sygn. akt IX GC 709/13

1. zmienia zaskarżony wyrok:

- w punkcie I w ten sposób, że wskazaną tam kwotę 50.000 euro obniża do kwoty 49.775,78 euro (czterdzieści dziewięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt pięć 78/100 euro) oddalając powództwo, co do kwoty 224,22 euro z odsetkami ;

- w punkcie III w ten sposób, że kwotę 19.599 zł obniża do kwoty 16.000 zł (szesnaście tysięcy złotych);

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Władysław Pawlak SSA Barbara Górczanowska SSA Sławomir Jamróg

UZASADNIENIE

Powód K. A. prowadzący przedsiębiorstwo transportowe domagał się od Towarzystwa (...) SA zasądzenia kwoty 79 877,85 euro w tym 50 000 euro tytułem świadczenia z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej a to wobec odpowiedzialności cywilnej wobec przedsiębiorcy K. M. za zaginięcie wskutek rabunku ładunku o tej wartości, przewożonego na podstawie listu CMR nr(...) i 2. 29 877,85 euro tytułem odszkodowania za zwłokę w wypłacie odszkodowania.

Strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 17 marca 2015r. sygn. akt IX GC 709/13 Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od strony pozwanej Towarzystwa (...) SA w W. na rzecz powoda K. A. kwotę 50 000 euro z ustawowymi odsetkami od 31 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty (pktI),

oddalił powództwo w pozostałej części (pktII) oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 19 599 zł tytułem kosztów procesu (pkt III).

Sąd Okręgowy ustalił, że:

Przedsiębiorstwo (...) w celu dostarczenia swoich wyrobów nabywcy G. (...) and (...) z siedzibą w Szwecji powierzyło wykonanie transportu samochodowego na całym odcinku drogi firmie (...) z siedzibą we Włoszech. Przewoźnik, który nie zamierzał zrealizować tego transportu siłami własnymi zwrócił się do polskiego przedsiębiorcy T. M. o wykonanie usługi. Z kolei T. M., który również nie zamierzał wykonać tego przewozu swoimi siłami, współpracujący stale z K. A., przesłał na telefon komórkowy pracownika powoda - kierowcy T. W., wracającego z południowych Włoch pojazdem ciężarowym o nr rej. (...), dane o miejscu załadunku i miejscu przeznaczenia towaru. Pomiędzy powodem a T. M. doszło do uzgodnienia wykonania przewozu, jaki obciążał T. M. w stosunku do (...). Kierowca T. W. stawiał się w miejscu załadunku w dniu 24 listopada 2009 r. Udając się do biura W. w celu dopełnienia formalności nie zabrał ze sobą pieczętki firmy swojego pracodawcy przez niedopatrzenie. Wypełniając list CMR złożył w związku z tym tylko swój podpis w rubryce (...) i podał nr rejestracyjny pojazdu – (...). Gdy wrócił do biura, ażeby naprawić niedopatrzenie i przybić na pozostawionej u nadawcy kopii listu pieczętkę pracodawcy w rubrykach (...) wysyłający nie wyraził na to zgody.

Mimo, że spółka (...) nie zamierzała zawrzeć umowy z innym aniżeli (...) przewoźnikiem to jednak miała świadomość, że kierowca nie jest pracownikiem przewoźnika i godziła się na realizację transportu przy pomocy podmiotu niebędącego stroną umowy, czyli godziła się na „wynajęcie pojazdu”. K. A. przyjął więc do przewozu ładunek zgodnie z zasadami obowiązującymi w międzynarodowym transporcie.

Wyruszając w drogę po ukończeniu załadunku kierowca T. W. wiedział, że pomimo braku na trasie strzeżonych parkingów, ze względu na obowiązkowy odpoczynek będzie zmuszony do postoju w godzinach nocnych.

Na miejsce postoju wybrał plac, gdzie parkowało kilka innych samochodów ciężarowych, w pobliżu oświetlonej stacji benzynowej. Śpiącego w samochodzie T. W. napadli i obezwładnili sprawcy, którzy następnie zrabowali towar. Na mocy orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 czerwca 2012 r. sygn. akt I ACa 75/12 K. A. został zobowiązany do zapłaty na rzecz T. M. wartości utraconego ładunku (z odsetkami), przewożonego na podstawie listu CMR nr(...) Szkoda przedsiębiorcy T. M. polega na powstaniu wierzytelności po stronie przewoźnika, który na podstawie art. 17 CMR stał się dłużnikiem wysyłającego, zobowiązanym do pokrycia uszczerbku polegającego na utracie wyrobów, jakie miały być sprzedane odbiorcy w Szwecji za cenę 50 000 euro. Cenę tę potwierdza faktura wystawiona przez sprzedawcę – wysyłającego.

Sąd pierwszej instancji ustalił też, że powód zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej operatora transportowego. Sąd Okręgowy dokonał wykładni ogólnych warunków umów wiążących strony i wskazał, że zgodnie z tymi warunkami za wypadek ubezpieczeniowy uznaje się także wyrządzenie przez ubezpieczającego

osobie trzeciej szkody, której naprawienie stanowi zobowiązanie cywilne wynikające z konwencji CMR, nawet gdyby ubezpieczający dokonywał przewozu międzynarodowego nie będąc wymienionym w liście CMR, pod warunkiem jednakże wykonywania tego przewozu zgodnie z obowiązującymi międzynarodowymi przepisami (§ 4 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 owu). Przytoczona treść postanowień owu, zważywszy na brak uregulowania w konwencji CMR odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transportu innych aniżeli przewoźnicy (lub dalsi przewoźnicy) podmiotów, powoduje, że ustalenia umowy ubezpieczenia należy uznać za niejasne, podlegające w świetle art. 812 par. 8 kc interpretacji na korzyść ubezpieczającego.

Sąd Okręgowy zważył więc, że (...) SA była zobowiązana do pokrycia szkody powstałej w majątku powoda wskutek nienależytego zrealizowania transportu międzynarodowego, także na podstawie innego od uregulowanego w konwencji CMR stosunku, o ile wykonywanie usługi przewozowej nie byłoby sprzeczne z prawem.

Wskazał, że stronami umowy transportu międzynarodowego, podobnie jak umowy przewozu regulowanej prawem krajowym, są nadawca i przyjmujący na zasadzie ryzyka obowiązek dostarczenia przesyłki odbiorcy przewoźnik, ewentualnie kolejni przewoźnicy, jeżeli przyjmują od przewoźnika towar wraz z listem przewozowym na określony odcinek drogi. Dowodem zawarcia umowy jest list CMR, w którym zamieszcza się nazwę i adres nadawcy, nazwę i adres przewoźnika (dalszych przewoźników), nazwę i adres odbiorcy. Przewoźnik może realizować umowę przy pomocy podmiotów, które nie są stronami umowy transportu, lecz przedsiębiorstwami „wynajmującymi pojazd”. Do umów o wykonanie usług przewozowych, w świetle zasad prawa unijnego także w relacjach międzynarodowych, mają odpowiednie zastosowanie przepisy k.c. dotyczące zlecenia (art. 750 i 734 kc). Za nienależyte wykonanie zlecenia, w tym za zaginięcie przesyłki w czasie od jej przyjęcia do wydania, przyjmujący zlecenie nie odpowiada na zasadzie ryzyka, czyli tak jak przewoźnik międzynarodowy na podstawie art. 17 CMR za wszystkie skutkujące szkodą zdarzenia, które był w stanie przewidzieć i im zapobiec, ale na zasadzie winy za niezachowanie należytej staranności (art. 471 i 355 par. 2 kc). K. A. nienależycie wykonał zobowiązanie, za co na podstawie art. 471 k.c. ponosi odpowiedzialność względem T. M., który z kolei na takiej samej zasadzie ponosi odpowiedzialność względem (...) S.. Wymagalność wierzytelności względem ubezpieczyciela nie wpływa to, czy ubezpieczający zapłacił osobie trzeciej odszkodowanie. Zatem na podstawie art. 821 i 822 kc zasądzono 50 000 euro. Odsetki przyznano na podstawie art. 817 par. 1 kc za okres po upływie 14 dni od zawiadomienia o wypadku, gdyż ubezpieczający zgłosił rabunek niezwłocznie. Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo o zasądzenie odsetek tytułem odszkodowania za stratę wywołaną nieterminową zapłatą, polegającą na obciążeniu powoda odsetkami za opóźnioną wypłatę na rzecz T. M. oddalono, gdyż pomiędzy zwłoką jaką ma miejsce po stronie (...) SA, a zwłoką powoda dotyczącą zobowiązania względem osoby trzeciej nie zachodzi zwykły związek przyczynowo – skutkowy (art. 361 par. 1 kc).

Apelację od tego wyroku wniosła strona pozwana zaskarżając wyrok w pkt I i III zarzucając:

1.naruszenie prawa procesowego a to art. 328§2 k.p.c. poprzez nieodniesienie się w uzasadnieniu wyroku do zarzutu dotyczącego rażącego niedbalstwa K. A. pomimo, że sam zauważa, że powód nie dopełnił ciężących na nim obowiązków w zakresie organizacji przewozu oraz zapewnienia bezpieczeństwa przewożonemu ładunkowi,

2.naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 805 k.c. w zw. z §. 6,11 i 12 Ogólnych warunków ubezpieczenia poprzez uznanie, że powód dopuścił się nienależytego wykonania zobowiązania, jednak nie noszącego znamion rażącego niedbalstwa podczas gdy pojazd z ładunkiem nie został zaparkowany w porze nocnej na czas odpoczynku kierowcy ani na parkingu strzeżonym ani też w miejscu zapewniającym maksimum bezpieczeństwa w rozumieniu OWU. Planując trasę powód i jego kierowca nie brali pod uwagę czasu pracy kierowcy ani też rozmieszczenia obiektów spełniających wymogi bezpieczeństwa./ Powód ograniczył się jedynie do ogólnego poinstruowania pracownika, że ten nie powinien zatrzymywać się na tzw. „dzikich parkingach”,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 805 k.c. w zw. z§ 4 ust. 1 i 2 OWU a to poprzez przyjęcie, że strona pozwana udzieliła ochrony ubezpieczeniowej powodowi, podczas gdy ochrona ta została wyłączona na skutek niezgodnego z zapisami OWU wypełnienia listu przewozowego. Dane ubezpieczającego nie zostały przyjęte do listu przewozowego CMR. Ponadto w OWU przedmiotem ubezpieczenia jest odpowiedzialność ubezpieczającego, która

ponosi zgodnie z przepisami Konwencji CMR a Sąd ustalił, że powód wykonywał umowę na podstawie stosunku zlecenia z kodeksu cywilnego,

4. Naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 805 k.c. poprzez nieuwzględnienie franszyzy redukcyjnej w wysokości 200 USD co było okolicznością bezsporną .

Naruszenie prawa materialnego poprzez ustalenie początkowej daty odsetek ma 31 grudnia 2009r., podczas gdy szkoda w majątku powoda oraz ustalenie odpowiedzialności miało miejsce 13 czerwca 201 i zasądzenie odsetek przed tą datą był przedwczesne. Naruszenie prawa materialnego a to art./ 100 k.p.c. podczas gdy powód wygrał sprawę w 80%.

Skarżąca wniosła o zmianę wyroku i oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Rozpoznając apelację Sąd drugiej instancji uznał w zasadzie za własne ustalenia Sądu Okręgowego co do przebiegu zdarzeń nieco odmiennie jednak oceniając podstawy wykonania przewozu przez powoda i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji wprawdzie wyraźnie nie rozważał kwestii rażącego niedbalstwa, jednakże nawet pozwana nie ma wątpliwości , że Sąd Okręgowy uznał, że powód dopuścił się nienależytego wykonania zobowiązania które nie nosi cech rażącego niedbalstwa, skoro opiera na tym właśnie zarzut zawarty w punkcie 2 apelacji. Niedoskonałość uzasadnienia Sądu Okręgowego nie jest więc w tym przypadku przeszkodą do rozpoznania apelacji.

Pozwana poza naruszeniem art. 328§2 i art. 100 k.p.c. nie podniosła innych zarzutów procesowych. Niekwestionowany przez pozwaną stan faktyczny wskazuje , że W. (...) wydał T. W. przesyłkę celem przewozu do Szwecji. Kierowca wpisał nazwisko i numer rejestracyjny pojazdu. Poza sporem jest , że kierowca był pracownikiem powoda. Dla Sądu Apelacyjnego istotny jest także ustalony akt, że nadawca wydał przesyłkę mimo, że miał świadomość ,że kierowca nie działa na rzecz (...) S. z siedzibą we Włoszech lecz na rzecz powoda którego pieczętkę chciał ten kierowca przybić. Ponadto istotna jest okoliczność , że pracownik powoda przyjął list przewozowy i przybił pieczętkę na kolejnych egzemplarzach listu co jest okolicznością niekwestionowaną przez pozwaną . Nadawca godził się więc że przewóz będzie wykonywany w ramach pierwotnej umowy przez innego przewoźnika, któremu wydano list przewozowy. Dane co do osoby przewoźnika były w tym przypadku sprzeczne co do podpisu względem wskazanego podmiotu lecz brak pieczętki powoda na pierwszym egzemplarzu nie może być decydujący. Pozwalało to nawet uznać powoda za przewoźnika sukcesywnego a nie za osobę przy pomocy której przewoźnik wykonuje przewóz w transporcie międzynarodowym wskazanej w art. 3 konwencji. To przepisy konwencji a nie prawa krajowego stanowiły też podstawę orzekania przy wydaniu przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyroku z dnia 13 czerwca 2012r. sygn. akt I ACa 75/12 k-53,k-58 uwzględniającym powództwo T. M. skierowane przeciwko K. A. oparte na przepisach tej konwencji w którym uznano , że legitymację M. przesądzał fakt obciążenia go obowiązkiem odszkodowania za utracony ładunek w transporcie międzynarodowym. Ponadto zwrócić trzeba uwagę , że M. wystawiał zlecenia spedycyjne (k-312akt IXGC 709/13) co raczej wskazuje na organizację transportu a nie podzlecenie przewozu . Z jego zeznań zaś wynika , że to firma spedycyjna a nie transportowa zlecała jemu transport. Powód więc przystąpił do pierwotnej umowy w transporcie międzynarodowym . Nawet jednak przy przyjęciu , że powód był tylko osobą przy pomocy której przewoźnik (...) S. z siedzibą we W. wykonywał przewóz na podstawie umowy przewozu, do której mają zastosowanie przepisy prawa krajowego (w tym art. 5 ustawy z 1984 r. - Prawo przewozowego) to i tak nie można uwzględnić apelacji skoro Sąd Okręgowy uznał, że powód czynił to na podstawie umowy , której treścią było przyjęcie zlecenia przewozu ładunku zgodnie z zasadami obowiązującymi w międzynarodowym transporcie. Przepisy Konwencji nie zabraniają stosować do takiego podwykonania przepisów prawa krajowego i nie zmieniają oceny charakteru przewozu a jedynie modyfikują zasady odpowiedzialności poszczególnych wykonawców transportu względem nadawcy i względem siebie. Pozwany niewątpliwie poniósł jednak odpowiedzialność cywilną w związku z utratą ładunku przy wykonywaniu transportu międzynarodowego i tę odpowiedzialność przypisał mu Sąd Apelacyjny w Gdańsku przy zastosowaniu przepisów Konwencji. Nie podniesiono w tej sprawie zarzutu wadliwego prowadzenia procesu, w którym pozwana brała udział jako interwenient uboczny. Wbrew zarzutom apelacji §4 ust. 1 pkt 2 OWU nie może być podstawą do wyłączenia odpowiedzialności skoro list przewozowy wystawia się w trzech oryginalnych egzemplarzach, podpisanych

przez nadawcę i przez przewoźnika, przy czym podpisy te mogą być wydrukowane lub też zastąpione przez stemple nadawcy i przewoźnika. Pierwszy egzemplarz wręcza się nadawcy, drugi towarzyszy przesyłce, a trzeci zatrzymuje przewoźnik. Jeżeli zaś pieczętka przewoźnika znalazła się na którymkolwiek z listów przewozowych a ubezpieczający był osobą dokonującą przewóz, co w tej sprawie zostało ustalone, to pozwana ponosi odpowiedzialność zgodnie z umową ubezpieczenia bo zaistniało zdarzenie z którym umowa wiązała wypłatę odszkodowania. Zdaniem Sądu Apelacyjnego spełniono obie przesłanki z §4 pkt1 ppkt 1 i 2. Nawet jednak przy koncepcji przyjętej przez Sąd Okręgowy wykładnia ogólnych warunków umów w tym §4 ust. 1 dokonana na korzyść powoda była prawidłowa. Przepis §4 pkt 1 OWU nie wyklucza wprost wykonywania międzynarodowego przewozu na podstawie stosunku znajdującego oparcie w przepisach prawa krajowego. Przepis §4 ppkt 1 niezbyt czytelnie określa czy przesłanki pkt 1 i 2 mają być spełnione łącznie, szczególnie, że przewóz na podstawie prawidłowo wypełnionego listu przewozowego CMR z danymi ubezpieczającego będzie z zasady wykonywany zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi dotyczącymi wykonania międzynarodowego transportu drogowego. Dokonana więc przez Sąd Okręgowy wykładnia postanowień Ogólnych warunków umów i tak prowadziła do przypisania pozwanej odpowiedzialności nawet jeżeli przewóz był dokonywany zgodnie z art. 3 Konwencji CMR. Na marginesie Sąd drugiej instancji zauważa, że Sąd Apelacyjny w Gdańsku przypisał powodowi odpowiedzialność na podstawie art. 29 ust. 1 w zw. z art. 17 ust.2 i art. 18 ust. 1 Konwencji CMR. Szkoda rzeczowa to także utrata przesyłki, której wartość określono na 50000EURO. Szkoda ta jest więc objęta przedmiotem umowy.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 805 k.c. w zw. z §6,11i 12 OWU. Brak jest w stanie faktycznym faktów pozwalających przypisać powodowi lub jego pracownikowi rażącego naruszenia obowiązku określonego w §12 ust1 pkt 1 jak i niedopełnienia w skutek rażącego niedbalstwa obowiązków wyłączającego odpowiedzialność na podstawie §12 ust. 8 OWU. Rażące niedbalstwo to szczególnie naganne zachowanie, którego ocena jest powiązana z zastosowaniem tzw. miernika staranności profesjonalnego przewoźnika, w ramach realizacji obowiązków umownych. Nieprawidłowy sposób zaplanowania transportu tylko przy uwzględnieniu strzeżonych parkingów to za mało by przypisać powodowi rażące niedbalstwo, albowiem §11 ust. 4 OWU zakłada, że może zaistnieć konieczność postoju na znajdujących się na trasach przewozu parkingach przy motelu, hotelu całodobowej stacji benzynowej lub urzędzie celnym. Jakkolwiek więc postój na przydrożnym niestrzeżonym parkingu zwiększa ryzyko kradzieży to jednak postój tamże nie stanowi sam w sobie szczególnie nagannego sposobu wykonania zobowiązania. Należy zauważyć, że na trasie w tym rejonie brak było strzeżonych parkingów a z uwagi na normy czasu pracy kierowca nie mógł dalej jechać. Powód mógł wprawdzie lepiej zaplanować trasę przejazdu, jeżeli jednak tego nie uczynił to jego kierowca w miarę możliwości strzegł ładunku, zatrzymał się przy stacji benzynowej w oświetlonym miejscu, gdzie były inne pojazdy czego OWU w § 11 ust4 nie wyłącza. Z ustaleń dokonanych w postępowaniu z powództwa T. M. wynika bowiem, że teren był oświetlony i uczęszczany a kierowca nie opuszczał pojazdu i strzegł go. Do utraty ładunku doszło na skutek rozboju. T. W. napadli i obezwładnili sprawcy, którzy następnie zrabowali towar. Trudno w takiej sytuacji uznać możliwość przeciwdziałania utracie ładunku w sytuacji ulegania przeważającej sile. Zgodnie z OWU (§13 ust. 12 odszkodowanie jest wypłacane w terminie 30 dni od otrzymania odszkodowania ewentualnie 14 dni od wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności. Te zaś były pozwanej znane w dacie 1 grudnia 2009r. Zasądzenie odsetek po terminie 14 dni licząc od 1 grudnia 2009r. nie naruszało warunków umowy. Spór prowadzony przez Sąd Apelacyjnego w Gdańsku przesądzał odpowiedzialność powoda względem M. jednak nie doszło tam do ujawnienia lecz tylko potwierdzenia znanych wcześniej okoliczności. Sądowe rozstrzygnięcie nie stanowiło zdarzenia, z którym wiązała się odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela. Powód musiał wdać się w ten spór skoro OWU zakazywał mu przyjmować odpowiedzialność za szkodę (§12 ust. 2). To pozwana znając okoliczności i wypłacając odszkodowanie mogła zakończyć wcześniej ten spór. O szkodzie powoda stanowi obciążenie go obowiązkiem pokrycia szkody, której regresem dochodził od pozwanego M. . Utrata ładunku i domniemanie winy przewoźnika na gruncie Konwencji CMR doprowadziły do powstania pasywów w majątku K. A. a w konsekwencji do odpowiedzialności cywilnej powoda za którego odpowiada ubezpieczyciel. Ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej wiąże jedynie powstanie obowiązku zapłaty z faktem powstania szkody u osoby względem, której ubezpieczający ponosi odpowiedzialność. Nie ma zatem znaczenia, czy powód wyrównał szkodę wyrządzoną osobie trzeciej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2004 r. V CK 187/03, LEX 109643). Nie ma także znaczenia czy wskazana odpowiedzialność została potwierdzona odpowiednim tytułem egzekucyjnym. Nie jest natomiast szkodą zdefiniowaną w umowie ubezpieczenia objęta kwota

kosztów poniesionych w związku z koniecznością prowadzenia procesu. To ewentualna podstawa roszczenia względem pozwanego z tytułu nienależytego wykonania umowy ubezpieczenia. Strona pozwana nie wykazała niemożliwości ustalenia w postępowaniu likwidacyjnym odpowiedzialności względem powoda.

Zasadny jest natomiast zarzut apelacji podnoszący konieczność uwzględnienia ograniczenia odpowiedzialności o kwotę franszyzy. Ogólne warunki umowy pozwalały potrącić franszyzę redukcyjną (§ 13 ust. 9). Franszyza Redukcyjna wynosi 200 USD czyli 224,22 EURO (Kurs 1,1211). Skutkowało to zmianą wyroku na podstawie art. 386§1 k.p.c. i w konsekwencji zasądzeniem kwoty 49775,78zł z odsetkami i oddaleniem powództwa także co do kwoty 224,22 EURO z odsetkami od tej kwoty. Zmieniono także orzeczenie o kosztach z uwzględnieniem stosunkowego uwzględnienia powództwa. Dalej idącą apelację oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. Z uwagi na nieznaczące uwzględnienie środka odwoławczego orzeczono o kosztach postępowania apelacyjnego według zasady odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98§1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c.), przy zastosowaniu § 2, §6 pkt 7 i §12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. 2013r. poz. 490 ze zm.).

SSA Władysław Pawlak SSA Barbara Górczanowska SSA Sławomir Jamróg